

stenen fordom nog stått högre upp bland grafvarna.» Inskriften nämnes i *Sveriges runurkunder* under n:r 117: »ett runstensstycke i närheten, hvilket nu är förkommet». I *UFT* (1871) återges Dybecks uppgifter. Vid runinskriftsinventeringen 1941 och även vid senare tillfällen har stenen förgäves sökts.

Inskrift (enligt Dybeck):

... ul ... n ... sinar · a ... r · s ...

... sinnar (?) ...

»... sin ...»

Till läsningen: Dybeck återger runorna på följande sätt: ... $\Pi \Gamma$... $\vdots$... $\text{H} \text{H} \text{H} \text{R} \cdot \text{A} \dots \text{R} \cdot \text{H} \dots$

Den enda numera begripliga runföljden är 4—8 **sinar**, som troligen skall återge sg. gen. f. av poss. pron. *sinn*. Då inga uppgifter finnas om avståndet mellan övriga runor, är det lönlöst att försöka rekonstruera inskriften.

Furby, Giresta sn.

I *Sveriges runurkunder* skriver Dybeck: »Man omtalar en tredje runsten härstädes, hvilken för några år sedan blifvit förstörd.»

Några andra uppgifter om denna sten finnas icke. Den söktes förgäves vid runinskriftsinventeringen i Uppsala län 1941.

831. Giresta by, Giresta sn.

Pl. 129.

Litteratur: A. Rylander och A. Karlén, Fornminnesinventering i Giresta socken år 1927 (ATA); Enköpings Posten den $\frac{2}{12}$ 1927; J. H. Söderlund, Skrivelse till Riksantikvarien den $\frac{21}{1}$ 1928 (ATA); S. B. F. Jansson, Runinskriftsinventering i Uppsala län 1941 (ATA).

Runstenen står i trädgården, 200 m. NÖ om kyrkan, 15 m. VNV om en mangårdsbyggnad.

A. Rylander och A. Karlén meddela år 1927, att en runsten, »funnen vid plöjning i åkern strax Ö kyrkan omkr. 1910» nu är rest i trädgården till Giresta by. »Stenen ligger. Ristningen synnerligen otydlig o. delvis bortslagen, endast några få runor läsliga.» Vidare meddelas, att stenen »kommer att inställas i kyrkan». *Enköpings Posten* ($\frac{2}{12}$ 1927): »För något år sedan voro bröderna Petrus och Eric Lundberg, Girestaby, sysselsatta med stenarbete i en åker strax intill Giresta kyrka, då de funno en del av en runsten, vilken tillvaratogs och lades i trädgården, där den ännu ligger. Biodlaren J. H. Söderlund i Litslena, som häromdagen besökte Giresta, fick då höra talas om fyndet. Han besökte genast Girestaby och fann verkligen en del av en runsten ... Runorna äro otydliga, och har det ej lyckats S. att tyda stenens inskrift. Önskligt vore om stenen bleve förvarad i Giresta kyrkas vapenhus». I skrivelse till Riksantikvarien den $\frac{21}{1}$ 1928 omtalar Söderlund, att i Girestaby »för något år sedan en ny runsten påträffats ... Runstenen är av brun sandsten, men mycket otydlig och svår att finna runorna på. Önskvärdt vore om nämnda runsten förvarades på värdig plats, t. ex. i Giresta kyrkas vapenhus.» Riksantikvarieämbetet skrev till Pastorsämbetet, och kyrkstämman biföll placeringen i vapenhuset den $\frac{20}{5}$ 1928. Vid runinskriftsinventeringen år 1941 stod emellertid stenen kvar i trädgården till Giresta by, på samma plats där den ännu står.

Röd sandsten. Höjd 1,17 m., bredd 0,77 m. Ristningsytan har flagrat av i tunna skivor. Ristningen är därför ytterst grund, och linjerna äro endast svagt skönjbara som en ljusare skiftning i ytan. Möjligen kan man också ännu, mitt på stenen, skönja svaga spår av ristning.

Inskrift:

- × ihu - ... aisa + steṇa + iftir × lupin × sun × sin ×
 5 10 15 20 25 30

... [let] ræisa stæina æftir Ludiṇ, sun sinn.

»... lät resa stenarna efter Luden, sin son.»

Till läsningen: Av r. 1 återstår endast ett knappt skönjbart spår av hst. Runföljden 2—4 *ihu* är jämförelsevis tydlig. Av r. 5 återstår endast hst; inga spår av bst. Därefter är stenen avslagen, och av runslingan har därigenom mer än 25 cm. gått förlorad. Det förlorade partiet torde ha gett plats för omkring 7 runor. Av runor före 6 *a* finnas inga spår. 12 *e* förefaller att vara stunget med en streckpunkt. Av 13 *n* återstår endast hst; på båda sidor om denna finnas nu ojämnheter, som kanske kunna vara rester av bst. Huruvida 15 *i* har varit stunget, kan ej avgöras. Av 19 *r* återstår endast övre hälften. 22 *p* har förlorat bistavens övre del. I 25 *s* är mellanleden skadad genom flagring. Efter sk efter 30 *n* finnas inga spår av ristning.

Att runföljden 2—5 har utgjort början av ett namn är otvivelaktigt. Sannolikt har här stått *ihulfastr lit* eller *ihulbiarn lit*. *Igulfastr* och *Igulbiarn* äro båda vanliga i våra runinskrifter.

Om namnet *Ludiṇn* se U 348, där dock belägget från U 831 saknas.

832. Nysätra kyrka.

Litteratur: B 623, L 747. J. Bureus, Fa 6 s. 221 n:r 272 (Rhezeliuſ), s. 123 n:r 69 b (Cohl); J. Rhezelius, Fa 10:1 n:r 111; J. Peringskiöld, Monumenta 4, bl. 82; S. B. F. Jansson, Runinskriftsinventering i Uppsala län 1941 (ATA).

Avbildningar: J. Rhezelius, teckning i Fa 10:1, teckning i Fl 2 n:r 62; J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 623).

Enligt Rhezelius (i Fa 6) fanns »Widh kyrkian et stycke» av en runsten. I Fa 10:1 anger han den då fragmentariskt bevarade runstenens plats vara »Nysätra Sochn Wedh Kyrkan på giärdet». Samma uppgift återfinnes hos Cohl (i Fa 6): »å gärdet wedh Nysätra kyrko.» — På träsnittet i Peringskiölds *Monumenta*, på vilket också U 833 avbildas, finnes bläckanteckningen »Nysätra broo, och på backen fragm: Lagunda här» (B 623: »Bro»; L 747: »Nysätra; vid broen på backen»).

Redan på 1600-talet hade så gott som hela runstenen fördärvats, och det fragment, som vid Hadorphs besök ännu fanns kvar, har senare också gått förlorat.

Inskrift (enligt Rhezelius i Fa 6):

... anes -- ... k + ista ...

Till läsningen: Cohl: ... k × sta ... --- sen . — Hadorph och Leitz: a · sta.

På Rhezelius' teckning i Fl 2 finnes också ett eljest okänt fragment, som saknar runor men bär runstensornament; se fig. 296.